

Sygn. akt II Ca 788/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 14 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Barbara Mokras SSR del. Anna Krysicka
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2018r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa P. P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pleszewie

z dnia 19 września 2017r. sygn. akt I C 1027/16

1. oddala apelację,
2. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz P. P. kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSR del. Anna Krysicka

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 6 października 2016 r. powód P. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwot:

- 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem z dnia 8 czerwca 2015 r. z odsetkami ustawowymi od dnia 11 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,

- 1.376 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich z odsetkami ustawowymi za od dnia 11 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,
- oraz zwrotu kosztów postępowania.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów.

Sąd Rejonowy w Pleszewie wyrokiem z dnia 19 września 2017 r. zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. P. kwotę 51.376,00 zł z odsetkami ustawowymi obliczonymi od dnia 11 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r, a od 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz orzekł o kosztach postępowania.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w części uwzględniającej powództwo P. P. ponad kwotę 29.376,00 zł. z ustawowymi odsetkami 3d dnia 11 listopada 2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dni 11.01.2016 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia. Zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 445 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu , że kwota 50.000,00 zł. zasądzona na rzecz powoda P. P. tytułem zadośćuczynienia stanowi kwotę odpowiednią do rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy w następstwie zdarzenia z dnia 08.06.2015 r. mając na uwadze ustalenia w zakresie realnych następstw darzenia dla zdrowia oraz okoliczność , iż pozwany wypłacił powodowi w toku prowadzonego postępowania odszkodowawczego zadośćuczynienie w wysokości 20.000,00 zł, co stanowi łącznie kwotę 70.000,00 zł,
- naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i dokonanie oceny materiału dowodowego, w tym dowodu z opinii biegłych sądowych w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i w konsekwencji w sposób niekorzystny dla pozwanego;

W oparciu o te zarzuty wniosł:

1. zmianę pkt. 1 zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa ponad zasądzoną na rzecz powoda P. P. kwotę 29.376,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za obie instancje.

Powód wniosł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje a uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Skarżący podnosi w swojej apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zarzut ten nie jest uzasadniony.

W myśl art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Sąd Rejonowy dokonując tej oceny nie naruszył reguł oznaczonych w powołanym tu unormowaniu, dającym wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów.

Cechą istotną swobodnej oceny dowodów jest ich bezstronna ocena (por. np. K. Piasecki, w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do artykułów 1 – 505, pod red. K. Piaseckiego, Warszawa 2006, t. I, s. 1026). Takiej właśnie – tj. bezstronnej oceny – dokonał Sąd I instancji.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (por. W. Siedlecki, Realizacja zasady swobodnej oceny dowodów w polskim procesie cywilnym, NP. 1966, nr 4, s. 20). Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył zebrany w tej sprawie materiał. Swoje twierdzenia Sąd I instancji przekonująco i należycie uzasadnił.

Należy z całą stanowczością podkreślić, że powód w wyniku wypadku doznał 12% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Jest to kategoria w miarę obiektywna i już ona wskazuje na bardzo poważne konsekwencje wypadku jakich doznał powód.

Ponadto – jak to trafnie ustalił Sąd I instancji – powód do dzisiaj odczuwa skutki wypadku, wcześniej był energicznym człowiekiem, bardzo często jeździł na rowerze, zajmował się ogrodem, był aktywny zawodowo. Z wykształcenia powód jest spawaczem, a w dniu wypadku był zatrudniony na czas nieokreślony w (...) S.A. na stanowisku monter. Odniesione w wypadku obrażenia ciała spowodowały, że powód miał poważne problemy z powrotem do pracy. Powód bezpośrednio po wypadku przebywał na zwolnieniu lekarskim. Dopiero pół roku po wypadku zaczął wstawać z łóżka i poruszać się, używał przy tym kul. Odczuwał częste bóle głowy. Orzeczeniem lekarza rzecznika ZUS z 10 listopada 2015 r. powód został uznany za osobę niezdolną do pracy. Decyzją z dnia 16 listopada 2015 r. powodowi przyznane zostało świadczenie rehabilitacyjne od listopada 2015 r. do 27 maja 2016 r. Aktualnie pracuje, ale nie odzyskał pełnej sprawności. Szybko się męczy, czuje się stary.

Nie jest prawdziwe twierdzenie apelacji, że powód posiada pełną ruchomość czynną. Z opinii bowiem biegłego wynika, że posiada on ograniczenia zgięcia stawu kolanowego, przysiad niepełny i w zakresie stawu kolanowego należy oczekiwać rozwoju zmian zwyrodnieniowych, które prowadzić mogą do zwiększenia deficytu zginania stawu.

Uwzględniając powyższe okoliczności należy podzielić ocenę Sądu Rejonowego, że kwota 70.000 zł stanowi kwotę odpowiedniego zadośćuczynienia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Barbara Mokras Wojciech Vogt Anna Krysicka